

RADUJ SE, KRÁLOVNO NEBEŽSKÁ, aleluja,
protože splnil Pán slova svá, aleluja:
z mrtvých vstal, Matko, Ježíš tvůj, aleluja:
u něho za nás oroduj, aleluja.

Raduj se a vesel, Panno Maria, aleluja,
nebot Pán vpravdě z mrtvých vstal, aleluja.

Modleme se:

Bože, vzkříšení svého Syna,
našeho Pána Ježíše Krista,
jsi naplnil svět radostí;
na přímluvu jeho Rodičky, Panny Marie,
dej, ať dosáhneme radostí života věčného;
skrze Krista, našeho Pána.

Amen.

K A L E N D Á R I U M

1. Velký pátek - den přísného postu
2. Bílá sobota
3. slavnost Zmrtvýchvstání Páně /Boží hod velikonoční/
10. 2. neděle velikonoční
11. sv. Stanislava, biskupa a mučedníka
17. 3. neděle velikonoční
23. svátek sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka, hlavního patrona
pražské arcidiecéze
24. 4. neděle velikonoční - den modliteb za povolání k duchovnímu
stavu
25. svátek sv. Marka, evangelisty
29. sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve
30. sv. Zikmunda, mučedníka

P O V Í D K A N A D U B E N

Moji stateční špunti

Už jsem tam nebyl několik let. Ne že bych měl něco špatného na svědomí. Nikoho jsem nezabil, nikoho jsem neokradl - ale přece... Přiznám se, že je mi ze mne trochu nevolno. Potřeboval bych uklidit... vyvětrat... uvnitř... v duši...

Manželka se neodvážá říkat. O každých velikonočních plaše a tázne vě na mě pohlíží... ale já nic. Odvracím oči. Tvářím se, že nic nechápu. Žena gruntuje. U nás je vždy tak čisto, ale když se odstaví skříně! Když spolu klepeme koberce - tolik prachu!

To všechno je také ve mně!

Nedbale vykonaná práce. Nevlídná slova. Náladovost. Klepy. Lenost. Odbytí dětí, když prosí, abych jim pomohl s úlohami. A tak dále...

Moji čtyři špuntí! Vzhlížejí ke mně průzračnými očima, vidím jim až na dno duše. Na dno mé duše už dávno není vidět! Pavučiny a prach a smetí a kouř a saze... Nemohu se však odhodlat. Já - který si říkám chlap... Chodím po své pracovně, kouřím jednu cigaretu za druhou, vzpomínám na svou statečnost za války... ale vím, že jsem zbabělec. Bojím se podívat se do sebe, bojím se přiznat knězi ke všemu smetí, které mě dusí.

Zase je tu velikonoční úklid. Lopatky smetí, prachu - všechno se vynáší do popelnice. Jen ve mně to zůstává. V neděli vidím ženu, jak vystupuje z kostelní lavice a kráčí ke zpovědnici, kde sedí kněz a čeká. Pak se žena dlouho, příliš dlouho modlí s hlavou v dlaních. Po ní jdou děti, nejstarší Karlík, pak Martin, Anička a konečně můj líbezný mazlíček Zuzanka. A modlí se vedle maminky.

Jen já jako bycn nepatřil do rodiny.

Jednou se vracím pozdě z práce. Dělal jsem přes čas. Rodina už spí. Děti stočená do klubička, žena tiše oddechuje, vlasy rozpuštěné kolem jemného obličej - jako svatozář.

Jdu po špičkách do pracovny. Na temném stole čtyři bílé obdélníky. Rozsvěcují lampu. Čtyři katechismy!

A všechny otevřené na stránce, kde je napsáno: "Aspoň jednou za rok a to v době velikonoční se zpovídat!"

Stojím jako připravený.

Ti moji špuntí! Co si o mně myslí? Vraštím čelo - mám jim vyhubovat? Ne - ať vidí, že jejich táta je chlap!

Druhý den, ještě před svítáním, vyklouznu z domu. Ohvějí se mi kolena, jako před bitvou. U zpovědnice fronta, většinou starší ženy. Bojím se, že ztratím hlavu a vyběhnu z kostela. Tu přichází další kněz a sedá do jiné zpovědnice. V měřku jsem u něho... Za několik minut je úklid hotov. Cítím sílu deseti lvů!

Doma sedí moji špuntí u snídaně. Pohlížejí na mě úkosem provinilých očima. Stahují obočí: "Odkdypek děti poučují rodiče, co mají dělat?"

Špuntí klopí zrak k hrníčkům. Žena hledí tázavě na děti a na mne. Zřejmě o jejich lsti neví.

"A zítra jdeme všichni společně k svatému přijímání," říkám jakoby nic a nalévám si kávu. Pět zářivých párů očí se zvedá a zahrívá mi tvář.

"Ano, všichni společně..." Nemohu dokončit, neboť mě objímá tolik milujících paží, že je ani spočítat nemohu.

"Jen mi nevydejte kávu," stačím ještě říci, než mi zavře ústa políbení mé ženy.

+++++

ROK PANNY MARIE

ZVĚSTOVÁNÍ

Anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené muži jménem ~~max~~ Josef, z rodu Davidova; jméno té panny bylo Maria. Přistoupil k ní a řekl: "Buď zdráva, milostí zahrnutá, Pán s tebou." Ona se nad těmi slovy velmi zarazila a uvažovala, co ten pozdrav znamená. Anděl jí řekl: "Neboj se, Marie, vždyť jsi našla milost u Boha. Hle, počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida. Ne věky bude královat nad rodem Jakobovým a jeho království nebude konce." Maria řekla andělovi: "Jak se to může stát, vždyť nežiji s mužem?" Anděl jí odpověděl: "Sestoupí na tebe Duch svatý a ~~xx~~ moc Nejvyššího tě zastíní; proto i tvé dítě bude svaté a bu-

de nazváno Syn Boží. Hle, i tvá příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a je již v šestém měsíci, ač se o ní říkalo, že je neplodná. Neboť u Boha není nic nemožného." Maria řekla: "Hle, jsem služebnice Páně; stan se mi podle tvého slova." Anděl pak od ní odešel.

/lk 1,26-38/

Maria byla prostá izraelská dívka. To, že k ní přišel anděl Hospodinův, ji pořádně překvapilo. A což teprve když se dovidá, že si jí Bůh vyvolil, aby se stala matkou jeho Syna! A přece ji to nevyvedlo z míry a ptá se zcela věcně: "Jak se to stane? Vždyt nežiji s mužem." Nevykládejme si špatně tuto Mariinu otázku. Nezměněná, že by pochybovala o Boží všemohoucnosti nebo že by od Boha vyžadovala, aby jí přesně vyložil, co, proč a jak udělá. Spíš bychom Mariině otázce měli rozumět asi takto: "Říkáš, že se stanu matkou. Co pro to mám udělat?" To, že se Maria ptá, není výraz její neochoty, nýbrž naopak výraz o c h o t y . A anděl jí odpoví, že její mateřství bude dílem Ducha svatého. Tehdy Maria říká své "Stan se", to jediné a přitom všechno, co v tuto chvíli může vykonat.

Záměrně jsme z Lukášova vypravování o Zvěstování vybrali právě toto místo, Mariinu otázku. Pro každého z nás může být podnětem k zamyšlení: jak reaguji, když mě někdo o něco požádá? Nechám ho bez odpovědi? Vymýšlím si výmluvy, hledám všechny možné překážky, které by se mi mohly postavit do cesty, kdyby... nebo..., a co když...? Nebo se zcela věcně a ochotně zeptám: "Co pro tebe můžu udělat?" Zkusme si na to příští měsíc dávat víc pozor. Myslet na to, abychom byli ochotní pomoci každému, kdo za námi přijde s upřímnou prosbou. Jestliže se naučíme přátelsky a ochotně přijímat své bližní s jejich každodenními potřebami, může se stát, že i nám Bůh svěří nějaký velký úkol.

Pane, ty si přeješ, abych ochotně přijal, přijala každého, kdo ode mě něco potřebuje. To je tvá vůle. Tento měsíc o to chci zvláště usilovat. Prosím tě, pomáhej mi při tom. Panno Maria, která jsi vždy plnila Boží vůli, přimlouvej se za mě.

SVÁTOST SMÍŘENÍ

/8. část/

Už několikrát jsme tady spolu mluvili o tom, že je dobré mít stálého zpovědníka. Je to velmi užitečné pro náš duchovní růst. Není zde na místě nějaký ostych, "co si o mně bude myslet"; pokud k tomu máme sklon, snažme se jich co nejdříve zbavit.

Dobře víme, že pltné udělení svátosti smíření nezávisí od osoby kněze. Pokud však máme možnost vybrat si svého stálého zpovědníka /někdy také říkáme: duchovního rádce/, neměl by to být člověk, který nám je nějak nepříjemný nebo kterého se dokonce bojíme. Na druhé straně by však náš vztah k němu neměl stát jen na osobních sympatiích. Duchovní rádce by měl být opravdově zbožný, zkušený, vzdělaný, taktní, střizlivý, rozumný, skromný, měl by sám jednat ve shodě s tím, co říká, měl by nás brát vážně. Jeho úkolem je radit /ne za nás rozhodovat!/, upozornovat na věci a souvislosti, kterých jsme si nevšimli, hledat s námi odpovědi na naše otázky, pomáhat nám, abychom sami sebe lépe poznali, povzbuzovat, když ztrácíme odvalu a naopak nás brzdit, když se do něce-

ho pouštíme bezhlavě, kárat i chválit. Na nás je, abychom se jeho radami řídili, abychom k němu byli upřímní /podobně jako lékaři taky musíme pravdivě říci, co nás kde bolí, chceme-li od něj, aby nás léčil/ a abychom se za něj modlili, vždyť i on se modlí za nás. Je samozřejmě výhodné, když je náš duchovní rádce zároveň i naším zpovědníkem, ale není to nutné. Dokonce náš rádce ani nemusí být kněz, splňuje-li požadavky, které jsme vyjmenovali výše. Duchovním rádcem nám může být třeba náš kmotr nebo naše kmotra nebo kdokoli jiný, kdo má dostatečné vědomosti i zkušenosti a ke komu máme důvěru.

Nemáme-li svého duchovního rádce ani stálého zpovědníka, rozhlédněme se kolem sebe a pouvažujme o tom, jestli neznáme někoho, kdo by jím pro nás mohl být. Modleme se za to, abychom někoho našli. Je totiž opravdu důležité nebýt na všechno sám, mít člověka, kterému se mohu bez obav svěřovat a který mi pomáhá získat na věci správný pohled.

/Pokračování/

* * * * *

Rybka stále marně čeká na nějaký dopis. A přitom vám dala tolik námětů, o čem byste jí mohli napsat!

Pomalu se blíží konec třetího ročníku Rybky. I letos s posledním číslem přijde "překvapení". Rybka vás proto prosí, abyste jí jako i předcházející léta poslali na kousku papíru napsané číslo, kolik je u vás čtenářů, aby se na každého dostalo. Nejpozději do poloviny května!

A H O J !